

Однак, моментальний і в той же час тимчасовий твір може нести в собі як позитивний, так і руйнівний підтекст – це може бути як картина природи чи образ героя-особистості, так і свастика фашистського спрямування, що так чи інакше проникає в побутування свідомість звичайної людини.

Незважаючи на те, що стріт-арт досить часто звертається до травматичних аспектів колективної пам'яті, в більшості випадків він працює з актуальною сучасністю. Тим самим відбувається не тільки протиставлення статичної суверенності поточного моменту динаміці модернізаційного розвитку з його вимогами неухильної еволюції, поліпшення та раціоналізації, але й образотворча естетизація міського простору за законами мистецтва.

Д. В. Кочержук, асп., КНУЖІМ, Київ
denis_kocherzuk@mail.ru

ПЕРСПЕКТИВИ ЗМІН У МЕТОДИЦІ ВИХОВАННЯ ЕСТРАДНОГО ВОКАЛІСТА

Сучасна світова естрадна музика являє собою різноманітно-плановий спектр роботи щодо запису голосу артиста у студії звукозапису. Кожен день записуються, обробляються та публікуються, за допомогою цифрових носіїв, безліч музичних композицій, різноманітного жанру та стилю. Але проблема сучасної естрадної музики полягає у недосвідченості вокаліста у професійному плані, щодо роботи у студійному приміщенні. Звернімо увагу на те, що майбутні вокалісти не вивчають систематизацію поетатпної роботи у студійному приміщенні, чим ускладнюють собі завдання під час запису однієї музичної композиції, а в багатьох випадках й цілого музичного альбому.

Завданням сучасної практично-педагогічної діяльності викладачів з естрадного співу є робота та навчання майбутніх фахівців, не лише виконувати віртуозно музичний твір, але й розробити, поставити собі за мету, устаткувати поетатпну роботу у студійному приміщенні щодо запису музичної композиції.

Наукових доповідей та робіт щодо цієї проблематики – дуже обмежена кількість, декотрі майже не розкривають окреслену проблему, а лише вказують на недоліки роботи у студійному приміщенні. Здебільшого вчені розглядають проблематику пов'язану з технічним виконанням музичної композиції (М. Гранова, І. Павлов, І. Сеченов, О. Яковлев, К. Злобін, Ю. Фролов) та процесами студійного звукозапису під час виконання артистом музичного твору (А. Вейнцфельд, І. Верпінцев, І. Дворко, Н. Ефімова, С. Крутлікова, Б. Мерзон, В. Осінський, Ф. Шак, В. Шликов, П. Уайт).

Завданням викладача вокалу має бути не лише прагнення навчити співати вокаліста, але й виховати навичку правильного планування роботи у студії звукозапису, для того щоб учень міг мати свій власний музичний матеріал більш високої якості, котрий вплине на рівень професійності та майстерності вокаліста. Досягнути поставленої мети мож-

на завдяки практичній діяльності у студії звукозапису як вокаліста, так і викладача вокалу разом зі звукорежисером. Вони мають виділити етапи роботи у студії та дослідити якість результатів поетатпної роботи вокаліста у ній, що безумовно вплине на рівень зведення музичного матеріалу.

Отже, на нашу думку, перед викладачем вокалу постає потреба працювати з учнем не тільки над досягненням технічно-досконалого виконання, що включає естетичний, інтонаційний, ритмічний, тембральний компоненти, але й над планом опрацювання роботи у студійному приміщенні, що вплине на кінцевий результат.

І. Р. Лазоревуш, студ., ЧНУ ім. Юрія Федьковича, Чернівці
irulazorevush@ukr.net

ФОРМУВАННЯ ВІРТУАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА ЯК ЕСТЕТИЧНОГО ЯВИЩА

Мистецтво у будь-якому випадку є продуктом людської діяльності. Основу твору мистецтва становить художній образ, під яким розуміється органічна духовно-ейдетична цілісність, що виражає, презентує, так би мовити, певну реальність в модусі більшого чи меншого ізоморфізму (подібності форми) і реалізується у всій своїй повноті тільки в процесі естетичного сприйняття конкретного твору мистецтва конкретним реципієнтом в його внутрішньому світі.

Уважно стежачи за тенденціями та напрямками сучасного мистецтва, а також вивчаючи досвід користування електронними ресурсами можна впевнено стверджувати, що існує абсолютно реальна можливість переходу мистецтва від реального до віртуального. Чому? По-перше, всі види мистецтва мають аналоги у мережі. По – друге, багато художників пробують свої сили, створюючи твори в мережі. Тобто, без фарб і етюдників – за допомогою лише комп'ютера. Мистецтво у мережі – не сон Айзека Азімова, а суворая реальність. Та й сучасні покоління не мислять життя без віртуальної реальності.

Для вивчення такого віртуального досвіду і віртуального мистецтва виявляється доречним започаткувати новий розділ естетики, який В. Бичков і Н. Маньковська назвали віртуалістикою [див.: Бичков В. В. Искусство техногенной цивилизации в зеркале эстетики / В. В. Бичков, Н. Б. Маньковская // Вопросы философии. – 2011. – № 4. – С. 62-72.]. Головна відмінність естетичного досвіду, що розортається в просторах Інтернету, від традиційного полягає в тому, що тут реципієнт має справу з віртуальною реальністю, тобто з якоюсь психоелектронною реальністю, яку він сприймає через посередництво цілої системи електронних датчиків (безпосередньо, як у традиційному естетичному досвіді) і має можливість сам впливати на неї за допомогою іншої електронної системи.

На відміну від класичного мистецтва віртуальні світи не ставлять собі за мету відображати реальне життя – вони вільно модернують його, залежно від напрямку. Перед адептом такого напрямку естетич-